

HAKİMİYYET - 7 -

Bazı kişilerin kemalistlere cesaret vermiş olmaları:

Günümüzün Tevhid ehlini haricilere benzetme, Maide ayetlerini Ehl-i Kitab'a tahsis etme hatadır.

- 1- Hariciler kim? Tarifleri ve hataları;
- 2- Tekfir ettikleri kimlerdir?
- 3- Ehl-i kitab kimlerdir?
- 4- Maide ayetleri ve muhatabları;
- 5- Ehl-i tefsir ne diyor?
- 6- Kemalistler ve irtikâb ettikleri cürümler?
- 7- Günümüzün Tevhid ehli kimlerdir?
- 8- Asrımız uleması ne diyor?
- 9- Ve netice:

Önce Maide (44, 45, 46, 47, 48, 49 ve 50.) ayetlerinin tefsir ve tahlilini "Fizilal" dan tekrar okuyalım:

"Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyen kâfirler:

Bu; hayatlarında ilahî Şeriat'ın hükmünü kabul etmeyen idare edilenler için Allah'ın koyduğu hükümdür... Şimdi de bütün semavî dinlerde mevcut olan Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmeyen idareciler için koyduğu hüküm geliyor.

44- Doğrusu biz yol gösterici ve nurlandırıcı olarak Tevrat'ı indirdik. Kendisini Allah'a teslim etmiş Peygamberler, yahudilere onunla hükmederlerdi. Âlimler ve fakihler de Allah'ın kitabını hıfza memur oldukları için yine hükümlerini onunla verirlerdi. Hepsi de Tevrat'a şahittiler. İnsanlardan korkmayın, benden korkun, ayetlerimi hiçbir değerle değiştirmeyin; Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar kâfirlerdir.

45- Tevrat'ta onlara cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş ve yaralara karşılıklı ödeme yazdık. Kim hakkından vazgeçerse ona kefarete olur. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar zalimlerdir.

Allah'dan gelen her din, pratik bir hayat nizamı olarak gelmiştir. Beşerî hayatın yönetimi, tanzimi ve korunması için gelmiştir. Sadece kalplerde kuru bir akide olarak kalmak için gelmemiştir. Sadece ibadete ait alametleri için de gelmemiştir. İbadet ve akide, beşerî vicdanın terbiyesinde insan hayatı için mühim ve zaruri olmasına rağmen, beşer hayatının yönetimi, tanzimi ve korunması için kâfi değildir. Bunlar; insanların, günlük hayatlarında kanun ve idareci hükmüyle bakacakları, aksine hareket ettiklerinde cezalandırılacakları bir nizam ve Şeriat'ın ameli tatbikatına dayanmadıkça, hayat için bir değer ifade etmez.

Beşer hayatı; akideyi, ibadet usullerini, kanun ve nizamı aynı kaynaktan aldığı takdirde ancak istikamet bulur, huzura erer... O zaman idareci hareket ve gidişata hâkim olabileceği gibi, sırlara ve vicdanlara da hâkim olur. Ve insanlar dünya ve ahirette o nizamın kanun ve ölçüleriyle cezaya çarptırılırlar...

Fakat kalb ve ibadetlerin hâkimiyeti Allah'a, kanun ve nizamların hâkimiyeti Allah'dan başkasına verilir; ahiret cezası Allah'ın saltanatına, dünya cezaları da Allah'dan başkasının saltanatına havale edilir ve böylece kaynaklar

taaddüt eder, saltanat ve hâkimiyet dağıtılsa bölünürse; beşer ruhu iki zıt hâkimiyet, prensip ve nizam arasında sıkışıp kalır... İşte o zaman beşer hayatı fesada uğrar. Bu, Kur'an-ı Kerim'in çeşitli münasebetlerle işaret ettiği korkunç bir fesattır:

"Göklerde ve yerde Allah'dan başka ilâhlar bulun-saydı, gökler de, yer de fesada uğrardı." (Enbiya, 22)

"Hakk onların heva ve heveslerine uysaydı, gökler de, yer de, içindekiler de fesat bulurdu." (Mü'minun, 71)

"Son din işinde seni bir yol sahibi yaptık. Sen de ona tabi ol. Bilmeyen insanların heveslerine uyma." (Casiye, 18)

Bundan dolayıdır ki, Allah'dan gelen her din, bir hayat nizamı olarak gelmiştir. Bu dinin bir köye, bir millete ve bütün bir beşeriyete gelmiş olması, neticeyi değiştirmez. Her gelen din; hayat için doğru bir tasavvur vücuda getiren akideyi ve kalbleri Allah'a bağlayan ibadet şekillerine ilave olarak pratik hayata hükmetmek için muayyen bir de Şeriat getirmiştir. **Bu üç unsur, Allah'dan gelen her dinin dayanağıdır. Ve Allah'ın dini, hayat nizamı olarak kabul edilmedikçe, beşer hayatı asla istikamet ve kurtuluşa eremeyecektir.**

Kur'an-ı Kerim, ilk dinlerin de bu unsurları ihtiva ettiğini çeşitli münasebetlerle belirtmektedir. Halbuki o dinler çok kere bir köye veya bir kabileye, onların tekâmül merhalelerine uygun olarak gönderilmişti. **Burada bu tekâmül, üç büyük dinde arz ediliyor: Yahudilik, hıristiyanlık ve müslümanlık...**

Üzerinde bulunduğumuz ayet önce Tevrat'ı ele alıyor:

"Doğrusu bir yol gösterici ve nurlandırıcı olarak Tevrat'ı indirdik."

Allah'ın indirdiği şekliyle Tevrat; İsrailoğullarına yol göstermek ve hayat yollarını, Allah'a ulaştıran, yollarını aydınlatmak için gönderilen Allah'ın kitabıdır... O; hem Tevhid akidesini, hem çeşitli ibadet şekillerini, hem de kanun ve Şeriat'ı ihtiva ediyordu:

"Kendisini Allah'a teslim etmiş Peygamberler, yahudilere onunla hükmederlerdi. Âlimler ve fakihler de Allah'ın kitabını hıfza memur oldukları için yine hükümlerini onunla verirlerdi. Hepsi de Tevrat'a şahittiler."

Allah Tevrat'ı ihtiva ettiği ibadet ve akide unsurları ile sadece kalb ve vicdanları nurlandırıp hidayete erdirmek için indirmemiştir. **Aynı zamanda Allah'ın nizamına uygun bir şekilde pratik hayata hükmedecek bir Şeriat da ilave ederek yol gösterici ve nurlandırıcı olarak göndermiştir.** Ve o Şeriat, bu hayatı ilahî nizamın çerçevesi dahilinde koruyup gözetir. Kendilerini Allah'a teslim etmiş Peygamberler de onunla hükmederlerdi. Zaten Peygamberlerin kendilerinde hiçbir şey yoktu... Her şey Allah içindi ve onun eseriydi. Onların iradesi, hâkimiyet ve saltanatları mevzubahis olmadığı gibi, uluhiyetin herhangi bir özelliğini de iddia etmiyorlardı. **Gerçek manasıyla İslam da budur zaten.**

Onlar Tevrat ile yahudilere hükmederlerdi. Esasen Tevrat, yahudilerin hususî Şeriat'ıydı. Keza yahudilerin âlim ve hâkimleri de onlara bu Şeriat'la hükmediyorlardı. Bu; onların,

Allah'ın kitabını muhafazaya ve ona şahitlikte bulunmaya mükellef olduklarından, Kitabullah'ın prensiplerine uygun olarak bu şahidliği hususi hayatlarında bizzat kendi nefislerinde eda ettikleri gibi, ilahî Şeriat'ı ayakta tutarak kavimleri arasında da bunu eda ettiler.

Ayet-i kerime Tevrat bahsini bitirmeden, umumî olarak Allah'ın kitabı ile hükmetmeleri için sözü müslümanlara çeviriyor. Bu hüküm, insanların şehvetlerini, inatlarını, muharebelerini, bu gibi durumlarda Allah'ın kitabını muhafaza etmek isteyen her ferdin vazifesini, bu vazifeyi edadan yüz çeviren veya o kitaba muhalefet edenlerin cezasını arz ediyor:

“İnsanlardan korkmayın, benden korkun, ayetlerimi hiçbir değerle değiştirmeyin. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler işte onlar kâfirlerdir.”

Yüce Allah bilir ki, Allah'ın indirdiği ile hükmetmek, her zaman ve her millette bazı insanların itirazına yol açacaktır. Bu bazı insanlar o hükmü beğenmeyecekler, kabul etmeyecekler ve ona teslim olmayacaklar... Bu hükümler Ekâbir, zalim ve idareciler taifesinin itirazlarına sebep olacaktır. Çünkü bu hükümler, bu adamların iddia ettikleri uluhiyet iddiasını onlardan kaldırıp atıyor ve uluhiyeti sadece Allah'a tahsis ediyor. Onların, Allah'ın izin vermediği şekilde koydukları hükümlerle insanlara hükmetmek selahiyetini, teşri ve hâkimiyet hakkını kendilerinden alarak, bunların gerçek sahibi olan Allah'a havale ediyor... Haram, zulüm ve sömürü esasına göre icrai faaliyet gösteren maddeperest insanlar da bu hükümlere itiraz edecekler. Çünkü Allah'ın âdil Şeriat'ı, onların zalim menfaatlerine yaşama hakkı vermez... Şehvetperestler, arzu ve heveslerine oyuncak olan haram zevklerin peşinde koşan ve ruhen çözülen insanlar da itiraz edecekler. Çünkü Allah'ın dini, bunun temiz olanını alacak, kalanını da muaheze edip cezalandıracaktır... **Hülâsa yeryüzünde hayrın, adaletin, doğruluğun hâkimiyetini arzu etmeyen kimseler, çeşitli yönlerden bu hükümlere itiraz edeceklerdir...**

Yüce Allah bilir ki, indirdikleri ile hükmetmek, çeşitli cephelerden bu mukavemetleri ortaya çıkaracaktır. Fakat onu muhafaza etmek ve ona şahit olmak isteyenler bu mukavemeti göğüslemeli, mal ve can hususunda gereken fedakârlığı göstermelidirler... İşte Allah, onlara şöyle sesleniyor:

“İnsanlardan korkmayın, benden korkun.”

Allah'ın Şeriat'ını infazdan başka, insanlardan bir korkuları olamaz onların... O insanlar, ister Allah'ın Şeriat'ına teslim olmayı kabul etmeyen ve uluhiyetin sadece Allah'a tahsisini reddeden zalimlerden olsun... İster Allah'a isyan ettiği halde Allah'ın Şeriat'ını kendileriyle menfaatleri arasına sokmaya çalışan sömürücülerden olsun... Ve ister ilahî Şeriat'ın hükümlerini ağır görüp gürültüler koparan o sapıtcı, dalalet düşürücü kimselerden olsun... Bunların hiçbirinden korkuları yoktur onların! Onların hayatta ilahî Şeriat'ın hükmünü devam ettirmekten başka hiçbir endişeleri yoktur!.. Korkulmaya lâyık olan, sadece Allah'dır... Korku, sadece Allah'a karşı duyulmalıdır.

Yüce Allah, yine bilir ki, Allah'ın kitabını muhafaza etmek ve şahit olmak isteyen bazı insanlar da, dünya hayatına tamah ederler. Onlar Allah'ın hükmünü istemeyen hâkimiyet, mal ve şehvet sahibi bazı insanları bulurlar da, şu dünya hayatına tamah ederek onların arzularını istismar ederek mallarını alırlar. Her zaman ve her mekânda bazı dini kendisine sanat edinmiş din adamları arasında bunun örneklerine tesadüf edildiği gibi, İsrailoğulları uleması arasında da bunun gibi olaylara rastlanmıştı.

İşte Allah, onlara şöyle nida ediyor:

“Ayetlerimi hiçbir değerle değiştirmeyin.”

Bütün dünya hayatının mülkü olsa dahi, hakikatte her değer azdır... Makam, vazife, ünvan ve basit menfaatlere fazla bir şey ziyade etmezken, insan nasıl olur da, bunların karşılığında dinini satar?.. Ve mukabilinde cehennemi satın alır?!

Emanetçinin hiyanetinden daha büyük bir şenaat olamaz. Muhafız olmak isteyenlerin tefritinden daha adi ve şahit olmak isteyenlerin karıştıracılığından daha büyük bir cinayet düşünülemez. Üstelik onlar **“Din adamları”** sıfatını taşıyorlar. İhanet ediyorlar, ilahî hükümlerde tefrite başvuruyorlar ve onları karıştırıyorlar da Allah'ın indirdiği ile hükmetme işine son veriyorlar. İdarecilerin heveslerine alet olarak ilahî kitabın kelimelerini yerlerinden tahrif ediyorlar.

“Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar kâfirlerdir.”

Şart ve cevabı umumi, böyle kati ve kesin bir hüküm... Zaman ve mekânın hududunu aşarak, herhangi bir nesil ve herhangi bir cemiyette Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen her ferde şamil umumi bir kaide...

Bu ağır hükmün sebebini daha önce arz ettik... **Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek, uluhiyetin reddi demektir.** Teşrii hâkimiyet, uluhiyetin değişmez özelliklerindedir. **Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmedenler, bir taraftan Allah'ın uluhiyetini ve uluhiyetin özelliklerini reddetmekte, diğer taraftan uluhiyet hakkını ve ona ait özellikleri kendi şahsı için iddia etmektedirler. Bu da küfür değilse, hangisi küfürdür?.. Dilden daha fasih olan fiil, küfrün emrine göre hareket ederken, dille İslam veya iman davasını ortaya atmanın ne kıymeti olur?!**

Bu umumi, kesin ve kati hükümde münakaşa, hakikatten kaçmaktan başka bir şeye yaramaz. **Bu gibi hükümlerde tevile başvurmak,** kelimeleri yerlerinden tahrif etmekten başka bir gayreti ifade etmez. Vazih ve açık ayetlerin tetabuk ettiği kimselerden Allah'ın hükmünü döndürmek hususunda bu münakaşaların hiçbir tesir ve kıymeti olamaz...

KISAS:

Ayet-i kerime, Allah'ın bütün dinleri hakkındaki bu esaslı kaideyi beyan ettikten sonra, hepsi de Tevrat'a şahit olan Peygamberler, âlimler ve fakihler Allah'ın Şeriat'ını hıfza memur olduklarını bilerek yahudilere hükmetsinler diye, Allah'ın indirdiği Tevrat'ın hükümlerinden bazı örnekler serdediyor:

“Tevrat'ta onlara cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş ve yaralara karşılık ödeme yazdık.”

Tevrat'ın getirdiği bu hükümler, aynen İslam Şeriat'ında da varlığını muhafaza etti ve kıyamete kadar bütün insanlığın Şeriat'ı olan müslümanların Şeriat'ının bir parçası oldu. Bu hükümler, ancak İslam diyarında tatbik edilebilir. Çünkü İslam diyarının hudutlarının haricinde bunları tatbik edecek İslamî bir idare yoktur. Fakat bunları tatbik etmek onların da iktidarı dahilindedir. Onlar da bu hükümlerin tatbik ve infazı ile mükelleftirler. Çünkü o, bütün insanlığın, bütün zaman ve mekânın Şeriat'ıdır...

Bu hükümlere, İslam'da başka bir hüküm daha ilave edilmiştir:

“Kim hakkından vazgeçerse ona keffaret olur.”

Tevrat'ta bu hüküm yoktu. Orada kısas mutlak olarak emredilmiş ve ne indirmek, ne de vazgeçmek diye bir selahiyet verilmemişti. Bundan dolayı keffaret de yoktu.

Burada kısas cezalarından bir nebze bahsetmek, herhalde

münasip olacaktır.

Kıyas hususunda ilahî Şeriat'ın kabul ettiği ilk esas, eşitlik prensibidir. Kan ve cezada eşitlik. İlahî Şeriat'tan başka herhangi bir sistem, makam, sınıf, nesep, kan ve cinsleri farklı olmasına rağmen canı canla, yaraları misliyle ödeten bir eşitliği kabul etmemiştir.

Cana can... Göze göz... Buruna burun... Kulağa kulak... Dişe diş... Yaralara da karşılıklı ödeşme... Ne sınıf farkı, ne imtiyaz, ne idare eden, ne idare edilen bu kanundan yakasını kurtaramaz. İlahî Şeriat'ın önünde hepsi de eşittirler... Hepsi de aynı nefisten yaratılmışlardır...

İlahî Şeriat'ın getirdiği bu büyük prensip, gerçekten "insan'ın yeniden doğuşunun ilanıdır. Öyle bir insan ki, her fert eşitlik hakkının nimetlerinden faydalanıyor. Önce aynı Şeriat ve aynı hükümle muhakeme edilerek, sonra aynı esas ve aynı değer ölçülerine göre kıyas edilerek bu eşitliğin amelî vakiasını müşahede ediyor.

İslam, bu esası ilk ilan eden nizamdır. Ondört asırdır birçok beşer yapısı sistem gelip geçti, hatta kanunî nazariyat yönünden onun seviyesine yaklaşanlar bile görüldü... Fakat diğer taraftan bu nizamlar, amelî tatbikat yönünden, temsil ettikleri seviyelerin çok çok altlarına düştüler.

Yahudiler, kendi kitapları olan Tevrat'ta belirtilen bu büyük prensipten inhiraf etmişlerdi. "Ümmilerin malını almakta ve bal yoktur" (Ali İmran, 75) sözlerinde ortaya çıktığı gibi, sadece insanlar arasındaki meselelerde inhiraf etmediler. Daha önce geçen Beni Kureyza'nın zelili ile Beni Nadir'in azizi arasındaki meselede görüldüğü gibi bizzat kendi aralarında da haktan inhiraf ettiler. Nihayet Muhammed (a.s.) geliyor ve onları eşitlik nizamı olan Allah'ın nizamına irca ediyor. Zelil bırakılanların eğilmiş başlarını kaldırıyor, azizlerin seviyesine çıkarıyor.

Bu büyük esasa göre kıyas, insana tecavüze veya yaralamak, kırmak gibi tecavüzlere teşebbüs eden kimseler için menedici ve koruyucu bir cezadır. İnsan, nefsinin bu vesveselerini, içgüdüünün bu arzularını yerine getirmeden evvel birkaç defa düşünür ve görür ki, şayet birini öldürecek olsa, nesebine, sınıfına, makamına ve cinsine bakmadan aynı şekilde kendisini de öldürecekler... Yaptığı her işin karşılığını aynen görecektir; birinin elini kesti ise, kendi eli de kesilecek. Başkasının ayağını kesti ise, kendi ayağı da kesilecek. Birinin gözünü, kulağını, burnunu veya dişini telef etti ise, telef ettiği uzvun mukabili olan kendi uzvu da telef edilecek. Fakat insan, bu cinayetlerin sadece hapisle cezalandırılacağını bilirse, mesele tamamen başka bir şekil alır. Bedendeki acı bünyedeki eksiklik ve yaratılıştaki çirkinliğin ızdırabı, hapis cezasının ızdırablarından çok değişiktir. Hırsızlık cezasından söz ederken, buna da bir nebze temas etmiştik.

Bu büyük esas üzere kıyas, fitratı rahatlatan bir hükmü ifade eder. Nefisteki dalgalanmaları, kalbteki yaraları gideren, kör bir gazabın ve cahiliyet hamiyetinin sebep olduğu azgın intikam heyecanlarını dindiren bir hükümdür. Bazı insanlar ölü için diyet, yaralar için bedel kabul eder ve anlaşır. Ama bazıları da sadece kısasla rahata erer.

İslam Şeriat'ı, daima insan fitratını düşünür ve kısası onun tabii bir hakkı olarak garanti eder. Fakat insanlardan müsamaha ve kısasa kadir olduğu halde affedebilme duygusuna sahip olmalarını arzu eder:

"Kim hakkından vazgeçerse ona keffaret olur."

Kim, nafîle olarak kısastan vazgeçerse... İster öldürülen insanın velisi olsun, (Kıyas yerine diyet almak veya hem diyet, hem de kısastan vazgeçmek velinin hakkıdır. Çünkü ceza ve af, onun arzusuna bırakılmıştır. Geriye idareciye, sadece katile tazir cezası verebilme selahiyeti kalıyor.) İster

yaralanma hadiselerinde bizzat hak sahibi olsun, kısastan vazgeçerse... Evet, kim tasadduk ederse, günahlarına keffaret olur ve Allah, bu sebeple onun günahlarını siler...

Af ve müsamahaya çağıran, kalbleri Allah'ın af ve mağfiretine bağlayan bu davetin teşviki dahi bazılarını malî bedel tatmin edemiyor, kaybettiği değere karşı kısas bile onları teselli edemiyor. Katili öldürten maktulün velisi, bundan ne fayda görür? Veya kaybettiği şahsa karşı elde ettiği malî bedelin ne değeri olabilir? Ama bu, yeryüzünde adaleti gerçekleştirmek ve cemiyetin emniyetini temin etmek içindir... Yine de nefislerde müsamaha etmeyen bir nokta kalır. Bu müsamaha, ancak kalbleri Allah'dan gelecek bir bedele bağlamakla elde edilir.

İmam-ı Ahmed rivayet ediyor ki: Bize Veki ve Yunus ibni İshak, Ebu Sufre'den tahdis etti: Ebu Sufre şöyle dedi: **"Kureyş'ten bir adam, ansardan birinin dişini kırdı da Muaviye'den yardım istedi. Muaviye; "Onu razı ederiz!" dedi. Fakat dişi kırılan kısasta ısrar etti. Muaviye dedi ki: "Arkadaşınla meseleni hallet!" Orada oturan Ebu'd-Derda: "Resulullah'ın şöyle dediğini işittim"; diye karşılık verdi."**

"Bir müslümanın vücudunun herhangi bir azasına bir musibet getirilir de bağışlarsa, Allah o sebeple onun derecesini yükseltir veya günahlarını bağışlar."

Ensardan olan adam o zaman dedi ki:

"İşte şimdi affettim!"

İşte böylece adamın gönlü razı oldu, Muaviye'nin teklif ve ısrar ettiği malî bedele asla razı olmadığı halde, şimdi gönlü müsterih bir şekilde **"affettim"** dedi.

Bu; yarattığını çok iyi tanıyan nefislerinde taşıdıkları duygu ve düşünceleri çok iyi gören, kalblerini inceleyip onları razı edecek şeyleri, verilen hükme karşı kalbleri huzur ve itminana erdirecek unsurları çok iyi bilen Allah'ın Şeriat'ıdır.

Kur'an'ın da hükmünü ifade eden Tevrat'taki ahkâmın bu kısmı, böylece arzedildikten sonra umumî bir hüküm getiriliyor:

"Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar zalimlerdir."

İfade umumdur, hususileştirmeye imkân yoktur. Fakat burada **"zalimler"** diye yeni bir vasıf karşımıza çıkıyor.

Bu yeni vasıf, daha önce geçen **"kâfirler"** vasfından ayrı bir şey değildir. Ancak Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenlere yeni bir sıfatın ilave edildiğini ifade eder. O insan; Allah'ın uluhiyetini reddetmesi, kullanı için teşri hakkını sadece O'na tahsis etmesi ve uluhiyet hakkı ile insanlar için teşri hakkına bizzat kendisi sahip çıkması sebebiyle kâfirdir. İnsanlara, Rabb'lerinin kurtuluş ve felaha götürücü Şeriat'ından başka bir sistemi getirmesi sebebiyle de zalimdir. Kendisini tehlikelere atmak, küfür cezalarına maruz bırakmak ve kendisi de dahil olmak üzere bütün insanların hayatını fesada arzetmek sebebiyle, bizzat kendi şahsına bile zulmetmiştir.

Bu, isnad edilen vasfın aynı olduğunu ve **"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse"** şeklinde serdedilen şart fiilinin ve buna verilen cevabın aynı olduğunu gösterir. Birincisine **"kâfir"** derken ikincisine **"zalim"** denmesi, **ilk şartın cevabına yapılan bir ilaveyi gösterir. Her ikisi de aynı şarta dayanır. O şart da " = kim şeklinde mutlak ve umumî bir mahiyet arz ediyor.**

İNCİL'DEKİ HÜKÜMLER

Sonra ayet-i kerime, Tevrat'tan sonra bu umumî hükmün atıldığını beyan ediyor:

46- Arkadan da, o Peygamberlerin izleri üzere Meryem oğlu İsa'yı, ondan önce gelmiş bulunan Tevrat'ı

doğrulayarak gönderdik. Ona yol gösterici, aydınlatıcı olan ve önünde bulunan Tevrat'ı doğrulayan İncil'i müttakilere öğüt ve yol gösterici olarak indirdik.

47- İncil sahipleri Allah'ın onda indirdikleri ile hükmetsinler. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar fasık olanlardır.

Allahü Zülcelâl, Meryem oğlu İsa'ya idarî bir Şeriat ve hayat nizamı olması için İncil'i verdi. Aslında İncil, Tevrat'taki ahkâmın küçük değişikliğinden başka yeni bir Şeriat getirmemiştir. Daha önce gelmiş bulunan Tevrat'ı tasdik edici olarak gelmiş ve bu küçük değişikliklerin dışında kalan noktalarda Tevrat'ın getirdiği Şeriat'a dayanmıştır. Allah, İncil'i yol gösterici, nurlandırıcı ve öğüt olarak göndermiştir. Fakat kime? "**Müttakilere**"!.. Müttakiler; Allah'ın kitaplarında nur, hidayet ve öğüt bulan kimselerdir. Bu kitablardaki nur ve hidayete kalbleri açılan kimselerdir. Fakat katılmış, donmuş, taşlaşmış kalblere öğüt girmez. Kelimelerin ifade ettiği manalar, oraya sığmaz. Serdedilen prensiplerin ruhu oraya ulaşamaz. Böyle kalbler, akidenin tadını bilmezler... Bu hidayet, bu nur onlara fayda vermez; zaten bunları bilmez ve kabul etmezler.

Nur, her zaman mevcuttur; fakat açık bir basiret sahibinden başkası onu göremez. Hidayet her an varlığını devam ettirmektedir; fakat yüce ve şerefli ruhlardan başkası onu hissedemez. Öğüt, daima hazır; fakat şuurlu ve anlayışlı kalblerden başkası onu bulup idrak edemez.

Allah İncil'i hidayet, nur ve müttakiler için öğüt olarak göndermiştir. Aynı zamanda onu, İncil'e inananlar için idarî bir Şeriat ve bir hayat nizamı olarak vazetmiştir. Yani İncil, sadece kendisine inananların Şeriat'ıdır. Bütün beşeriyete şamil umumî bir risalet değildir.

Bu meselede Tevrat'ın durumu da aynıdır. Hatta son dinden önce gelen her kitabın, her Resulün ve her risaletin durumu da aynıdır. Fakat Kur'an'ın Şeriat'ına uyan daha önceki kitapların Şeriat'ı, aynen Kur'an'ın da Şeriat'ıdır. Kısas meselesinde buna bir nebze temas edilmişti.

Öyleyse İncil'e inananlar da, bu kitabın Tevrat'tan naklederek tasdik ettiği Şeriat'a göre hükmedilmelerini istemeleri icab eder:

"İncil sahipleri, Allah'ın onda indirdikleri ile hükmetsinler!.."

Kaide, sadece Allah'ın indirdikleri ile hükmetmektir, başkasının değil... Hristiyanlar ve yahudiler İslam'dan önce Tevrat ve İncil'in esaslarına bağlanmadıkça ve İslam'dan sonra da Allah'dan kendilerine indirilen ahkâma itaat etmedikçe hiçbir şey üzerinde değildirler. Aslında bu kitapların hepsi, aynı Şeriat'ı ifade eder. Ve o insanlar, bunlara tabi olmak zorundadırlar. Allah'ın son Şeriat'ı, dayanılacak yegâne Şeriat'tır:

"Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar fasık olanlardır."

Ayet burada da, mutlak ve umumî olarak serdediliyor. Fısk sıfatsı, daha önce geçen küfür ve zulüm sıfatlarına ilave ediliyor. Bu; ilk hallerden ayrı yeni bir şeyi ve başka milleti kasetmiyor. Ancak öncekilere ilave edilen üçüncü bir sıfattır. Herhangi bir nesil veya toplumda Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenlere ilişik sıfatlar...

Allah'ın uluhiyetini reddetmek suretiyle küfür, burada O'nun Şeriat'ını reddetmek şeklinde temsil edilmiştir. Allah'ın Şeriat'ından başka bir yolu insanlara teklif etmek ve hayatlarında fesadı yaygınlaştırmakla da, zulüm ifade edilmiş; Allah'ın nizamından çıkmak ve başka yollara tabi olmakla fısk dile getirilmiştir... Bunlar birbirine bağlı sıfatlardır. İlk fiil, bunların hepsini tazammun eder ve

faile, bütün bu sıfatlar verilir...

Ve nihayet son risalet ve son Şeriat mevzuu ele alınıyor. "**İslam**" nihai şekliyle en son risalettir. Bütün beşeriyetin dini, bütün insanlığın Şeriat'ı, **kendinden önce gelen bütün dinlerin şahidi ve son mercii ve beşerî hayatın değişmez nizamı olması için Allah tarafından gönderilen bir risalettir.** Tâ ki insanlar yeryüzüne ve üzerindeki varis olsunlar. Bir nizam ki, bütün yönleriyle hayat ona dayanır. Bir Şeriat ki; hayat onun hudutları dahilinde devam eder ve mihverinden dışarı çıkmaz. İtikadî tasavvurunu, ictimai nizamını, ferdi ve ictimai gidişatını ondan öğrenir. Bu nizam, hükmolunması için gönderilmiştir, tanınması ve öğrenilmesi için değil... Kitaplarda mahfuz bir kültür hazinesi olması için hiç değil!.. O, tam bir dikkatle kendisine uyulsun diye gönderilmiştir; onun hiçbir noktası terkedilmez, hayatın büyük veya küçük herhangi bir meselesi hakkında koymuş olduğu hüküm katiyen değiştirilemez. Ya bu, ya cahiliyet!.. Ortası yoktur bu işin... Dinde kolaylık göstermek suretiyle insanlar arasını cem etmeye çalıştığını söyleyen insanın hiçbir dayanağı yoktur... Allah dileseydi, bütün insanları tek bir ümmet yapardı. Ancak Allah, Şeriat'ının hükmolunmasını istiyor; sonra meseleler, varacağı yere varır:

KUR'AN'IN VERDİĞİ HÜKÜM:

48- Sana da kendinden önceki kitapları tasdik edici ve onlara şahid olan Hakk Kur'an'ı indirdik. Allah'ın indirdiği ile aralarında hükmet; gerçek olan sana gelmiş bulunduğuna göre onların heveslerine uyma! Her biriniz için bir Şeriat, bir yol tayin ettik; eğer Allah dileseydi sizi bir tek ümmet yapardı, fakat bu, verdikleriyle sizi denemesi içindir; o halde iyiliklere koşuşun, hepinizin dönüşü Allah'adır. O, ayrılığa düştüğünüz şeyleri size bildirecektir.

49- O halde, Allah'ın indirdiği kitab ile aralarında hükmet, Allah'ın sana indirdiği Kur'an'ın bir kısmından seni vazgeçirmelerinden sakın. Heveslerine uyma; eğer yüz çevirirlerse bil ki, Allah bir kısım günahları yüzünden onları cezalandırmak istiyor. İnsanların çoğu gerçekten fasıklırlar.

50- Cahiliyet hükmünü mü istiyorlar? Yakinen bilen bir millet için Allah'dan daha iyi hüküm veren kim vardır?

İnsan; ifadedeki bu berraklık, takirdeki bu kesinlik, bazı durumlarda bu Şeriat'ın küçük bir noktasını dahi terketme fikrini akıldan çıkarmak hususundaki bu ihtiyat karşısında donup kalıyor... **Evet, insan eli havada kalveriyor. Öyleyse müslüman olduğunu iddia eden bir insan, şartların değişikliği iddiasıyla bütün Şeriat'ı nasıl terkedebilir?.. Allah'ın Şeriat'ını bütünüyle terk ettikten sonra müslümanlık iddiasını nasıl devam ettirebilir?.. Nasıl olur da bu adamlar, kendilerini "Müslüman" diye isimlendirebilirler?! Çünkü onlar, İslam'ın murakabesinden uzaklaşmışlar... İlahî Şeriat'tan her sahada ayrılmışlar. Uluhiyetin sadece Allah'a ait olduğunu kabul etmemişler. Her türlü şart ve ahvalde bu Şeriat'ın selahiyetini, tatbikinin zarureti reddettikleri gibi. Allah'ın uluhiyetini de reddetmişler.**

"Sana hak kitabı indirdik..."

Buradaki hak kelimesi uluhiyet noktasından, kanun vaz etme ve Şeriat indirme hakkına sahip olma noktasından ele alınıyor. Hakk Kur'an'ın muhtevasında akide ve Şeriat'ın herhangi bir meselesinde, hikâye edilen haberlerde ve serdedilen prensiplerde varlığını daima göstermektedir.

"Kendinden önceki kitapları tasdik edici ve onlara şahid olan..."

İşte son şekliyle Allah'ın dini... Hayatın, insanların ve hayat nizamlarının son mercii...

Bundan dolayıdır ki, her türlü ihtilafın bu kitaba havale edilip halledilmesi lazım. Bu ihtilaf ister semavî dinlere mensup olanlar arasında meydana gelen itikadî tasavvurda olsun, ister son nizamı getiren bu kitabın Şeriat'ı hakkında olsun ve ister bizzat müslümanlar arasında olsun. Bütün hayat meselelerinde başvurulacak yegâne merci, bu kitaptır... **Bu son mercie istinad etmedikçe, insanların ileri sürecekleri fikirlerin hiçbir kıymeti yoktur.**

Bu hakikate, zaruri gerekçeler de ilave ediliyor:

“Allah'ın indirdiği ile aralarında hükmet; gerçek olan sana gelmiş bulunduğuna göre onların heveslerine uyma!”

Emir; hüküm için kendisine başvuran kitap ehline ait meselede adaletle hükmetmesi için önce Resulullah'a tevcih edilmiştir. Fakat bu hüküm, sadece bu meseleye mahsus değildir, bilâkis umumdur. **Kıyamete kadar geçerlidir...** Bu son mercideki herhangi bir hükmü değiştirecek yeni bir risalet gönderilmeyeceği gibi, yeni bir Peygamber de gelmeyecektir!..

Bu din, kemâle ermiştir. Allah'ın müslümanlara olan nimeti, bununla tamamlanmıştır. Allah, bütün insanlar için hayat nizamı olarak onu beğenmiştir. Artık onun herhangi bir noktasını tadil veya tebdile imkân yoktur. Onun hükmünü terkedip başka bir hükmü almak, onun Şeriat'ını terkedip başka bir Şeriat'a bağlanmak selahiyeti, hiç kimsede mevcut değildir. Allah onu, insanlar için seçerken bütün insanları içine alacağını biliyordu. Onu son merci olarak beğenirken bütün insanların hayrını tahakkuk ettireceğini, kıyamet gününe kadar bütün insanların hayatını tanzim edebileceğini biliyordu. **Bu nizamdan tamamen vazgeçmeyi bir tarafa bırakın, onun herhangi bir noktasını değiştirmek, bizzarure bu bilgiyi inkâra varır. Bu ise, insani dinden çıkarır...** İsterse dili ile binlerce defa müslüman olduğunu söylesin...

Allah; birçok mazeretler ileri sürülebileceğini, Allah'ın indirdiği hükümleri değiştirmek ve insanların heveslerine tabi olmak için birçok sebepler ortaya atılabileceğini şüphesiz biliyordu. Hiçbir değişikliğe uğratmadan Allah'ın indirdiği ile hükmetmenin zarureti hakkında birçok çıkar yollar aranacağını da biliyordu. İşte bunun içindir ki, Allah bu ayetlerde iki defa, hükmettiği insanların heveslerine uymaktan Peygamber'ini sakındırıyor. Allah'ın, kendisine indirdiği hükümlerin bazısından, kendisi için fitne çıkarmalarından sakındırıp uyandırıyor.

Böyle bir durumda insana tesir eden ilk âmil şudur: Çeşitli sınıflarla, bir beldede toplanan prensip ve akideler arasında kalbleri telif etmek hususundaki gizli beşerî arzu... Bir kısmı Şeriat ahkâmı ile çatışsa dahi, insanların bazı arzularının devam etmesi, Şeriat'ın esasından addolunmayan basit meselelerde kolaylaştırmaya meyledilmesi...

Rivayet edilir ki, yahudiler, recm gibi bazı meselelerde kendilerine müsamaha gösterildiği takdirde iman edeceklerini Peygamber'e arzettiler... İşte bu sakındırma ayeti, bunun üzerine nazil oldu... Fakat bu emir de hususi değil, umumdur. Bu hal çeşitli münasebetlerde tesadüf edilen, bu Şeriat'a inanan insanların her zaman karşılaştıkları bir durumdur. Yüce Allah, bu meseleyi kesin bir hükme bağlamayı, bazı şartlar nazar-ı itibara alınarak ve hatta arzu ve hevesler farklı olduğu zaman kalbleri telif etmek için hükümleri kolaylaştırmak hususunda duyulan gizli beşerî arzunun önünü kesmeyi murad etti ve Peygamberi'ne şöyle buyurdu:

Şayet Allah dileseydi, bütün insanları tek bir ümmet yapardı. Fakat o, her millet için bir yol ve nizam vaz etti. Onları verdiği

din ve Şeriat'la tecrübe ediyor. Onların her biri kendi yoluna gider. Sonra hepsi Allah'a dönecekler. Allah da onlara hakikatı haber verecek; itihaz ettikleri nizama karşı onları muhasebe edecek. **Öyleyse muhtelif unsurları birleştirmek için Şeriat'ı kolaylaştırmak fikrini akla getirmek bile caiz değildir...** Çünkü onlar, birleşmezler:

“Her biriniz için Şeriat, bir yol tayin ettik; eğer Allah dileseydi sizi bir tek ümmet yapardı. Fakat bu, verdikleriyle sizi denemesi içindir; o halde iyiliklere koşuşun. Hepinizin dönüşü Allah'adır. O, ayrılığa düştüğünüz şeyleri size bildirecektir.”

Böylece Allah, şeytanın girebileceği bütün kapıları kapatıyor. Bilhassa safları birleştirmek, kalbleri telif etmek bir hayra vesile olmak için Allah'ın Şeriat'ını kolaylaştırmak ve böylece herkesi memnun etmek düşüncesiyle **şeytana açık kapı bırakmamayı istiyor.**

Allah'ın Şeriat'ı bakidir, olmaması takdir edilen şeylere karşı, onun bütün kapıları kapalıdır. İnsanlar mahlukturlar... Her birinin istidadı, meşrebi, metodu, gidişatı ayrı ayrıdır. Allah, ilahî bir hikmetten dolayı onları böyle farklı yaratmıştır. Ama onlara hidayeti arzemiştir ve hidayette daim olmalarını istemiştir. Bu hal, Allah'a vardıkları zaman karşılaşacakları ceza veya mükâfat hususunda kendileri için bir imtihandır.

Öyleyse bir insanın, Allah'ın Şeriat'ı veya başka bir ifade ile beşerî hayatın felahı için onları birleştirmeye çalıştığını ileri sürmesi, batıl bir sebep ve yetersiz bir delildir. Allah'ın Şeriat'ından dönmek veya onu tadil etmek; yeryüzünde fesattan, o yegâne sağlam nizamdan inhiraftan, beşer hayatında adaletin sönmesinden, insanların birbirlerine kul olmalarından, Allah'ı bırakıp, birbirlerini ilâh itihaz etmelerinden başka bir şeye yol açmaz. Bu ise, büyük bir kötülük ve büyük bir fesattır. Basit bir düşünce ile, bu işin irtikâbı doğru değildir. Çünkü o, beşer tabiatında Allah'ın takdir ettiği şeyin tamamen aksidir. Allah'ın takdir ettiği kanun ve nizamların, prensip ve meşreplerin ihtilafındaki hikmete aykırıdır. Allah, mahlukâtın hâlikidir... Mahlukât arasındaki emirlerin ilk ve son sahibidir... Dönüş O'nadır.

Allah'ın Şeriat'ından herhangi bir şeyi, böyle bir gaye ile kolaylaştırma düşüncesi, zayıf ve basit bir düşüncedir. O'nun pratik hayattan hiçbir gerekçesi yoktur. Allah'ın iradesine dayandığı gibi, müslüman hissi de onu kabul etmez. Çünkü müslüman, Allah'ın iradesini gerçekleştirmekten başka bir gaye gütmmez, şu halde “Turistleri kaybetmemek için Allah'ın Şeriat'ını uygulamamak gerekir” diyenlere nasıl “müslüman” adı verebilirler?

Vallahi işte böyle diyorlar!

Ayet, tekrar aynı hakikatı teyid ediyor ve onu daha çok vüzuha kavuşturuyor:

“Allah'ın indirdiği ile aralarında hükmet; gerçek olan sana gelmiş bulunduğuna göre, onların heveslerine uyma!”

Yani, Allah'ın Şeriat'ını terkedip onların heveslerine uymaktan menediliyor. Şimdi de Allah'ın indirdiği şeylerin bazısından kendisini vazgeçirmeleri hususunda, Peygamber'in sakınması emrediliyor:

“O halde Allah'ın indirdiği kitab ile aralarında hükmet. Allah'ın sana indirdiği Kur'an'ın bir kısmından seni vazgeçirmelerinden sakın!”

Buradaki sakındırma, daha ince ve daha kuvvetlidir. Bu ayet, meseleyi olduğu gibi tasvir etmektedir. Bu mesele, sakınılması lazım gelen bir fitne meselesidir.

Sonra ayet, tehlikeleri araştırmaya devam ediyor ve küçük meselelerde dahi tam bir şekilde bu Şeriat'a sarılmaz, onların hayranlığını kazanmazsa, işlerin daha çok bozulacağından

Resulullah'ı sakındırıyor. Bir defada yüz çevirirler, Allah'ın Şeriat'ı ile hükümlenmaktan sarf-ı nazar ederlerse, artık din olarak İslam'ı kabul etmiyorlar demektir.

“Eğer yüz çevirirlerse bil ki, Allah, bir kısım günahları yüzünden onları cezalandırmak istiyor. İnsanların çoğu gerçekten fasıktırlar.”

Yüz çevirirlerse, senin elinden bir şey gelmez. Bu, Allah'ın hüküm ve Şeriat'ına tam bir şekilde sarılmaktan seni fitneye düşürmesin. Onların yüz çevirmeleri, senin gücünü kırmasın ve durumunu değiştirmesin. Onlar, bir kısım günahları yüzünden Allah'ın kendilerini cezalandırması için yüz çeviriyorlar. Bu yüz çevirmenin kötü neticesini bizzat kendileri görecekler. Ne sen, ne Allah'ın din ve Şeriat'ı, ne de o dine sarılan müslümanlar bundan zarar görmeyecekler... Sonra bu, beşerin değişmez bir tabiatıdır: **“İnsanların çoğu gerçekten fasıktırlar.”** Onlar doğru yoldan ayrılır ve sapırlar. Çünkü onlar, böyledir... Bu meselede senin elinden bir şey gelmediği gibi, Şeriat'ın da bunda bir günahı yoktur! Onların doğru yola gelmelerine imkân yoktur!

Bununla beraber İslam, mü'minin ruhuna şeytanın nüfuz edebileceği bütün delikleri kapatıyor. Çeşitli şartlar altında çeşitli gayeler için bu Şeriat'ın herhangi bir hükmünü terke yol açacak her türlü hüccet ve sebeplerin önünü alıyor.

Sonra insanları, yolların ayrılış noktasında durduruyor... Ya Allah'ın hükmü... Ya da cahiliyetin... Bu iki şıkkın ortası yoktur!.. Ya yeryüzünde Allah'ın hükmü kaim olacak, beşerî hayatta O'nun Şeriat'ı uygulanacak, beşer hayatına O'nun nizamı yön verecek... Veya cahiliyet hâkim olacak, arzu ve heveslerin prensibi uygulanacak, beşer hayatına kulluk ve kölelik nizamı yön verecek. Hangisini istiyorsunuz?..

CAHİLİYETİN HÜKMÜ:

“Cahiliyet hükmünü mü istiyorlar? Yakinen bilen bir millet için Allah'dan daha iyi hüküm veren kim vardır?”

Cahiliyetin gerçek manası, bu ayette tesbit ve tahdid ediliyor. Cahiliyet, insanın insana hükmetmesidir. Çünkü o, kulların kullara kulluğudur... Allah'ın kulluğundan uzaklaşmaktır... O'nun uluhiyetini reddetmektir. Allah'ı bırakıp bazı insanların uluhiyetini kabul etmek ve onlara kul olmaktır.

Bu ayete göre cahiliyet, muayyen bir zamana mahsus değildir. O, bir durum, bir vaziyettir. Bu durum, dün mevcut olduğu gibi, bugün de, yarın da olur. İşte o zaman, İslam'a karşı olarak o, cahiliyet ismini alır.

İnsanlar, ya Allah'ın Şeriat'ı ile hükmederler, onu kabul edip kendilerini ona teslim ederler ve Allah'ın dinine girerler... Veya kul yapısı bir sistemi tatbik ederler, onu kabul ederler ve cahiliyet bataklığına düşerler. Onlar, kimin hükmünü tatbik ediyorlarsa, onun dinindedirler, Allah'ın değil!.. Cahiliyet hükmünün arandığı yerde Allah'ın hükmü aranmaz. İlahî Şeriat'ın terkedildiği yerde cahiliyet prensibi bulunur ve yaşanan hayat da, cahiliyet hayatı olur.

İşte yolların ayrılış noktası burasıdır. Allah insanları bu noktada durdurur, sonra muhayyer bırakır.

Sonra cahiliyet hükmünü arayanlara inkârı, fakat Allah'ın hükmünün üstünlüğü için takriri bir sual serdediliyor:

“Yakinen bilen bir millet için Allah'dan daha iyi hüküm veren kim vardır?”

Evet!.. Allah'dan daha iyi hüküm veren kimdir?

İnsanlar için nizam vazetmek ve onlara hükmetmek iddiasına kalkışanlar, Allah'ın nizamından daha hayırlı bir nizam, O'nun hükmünden daha mükemmel bir hüküm meydana getirebilirler mi?..

Hangi deli, böyle büyük bir iddiayı sürdürebilir?..

İnsan; insanları, insanların yaratıcısından daha iyi tanıdığını iddia edebilir mi?.. İnsanlara, insanların Rabb'inden daha merhametli olduğunu söyleyebilir mi?.. İnsanların faydasını insanların ilahından daha iyi bildiğini ileri sürebilir mi? Son Şeriat'ını ve son Peygamberi'ni gönderen, onu peygamberlerin sonuncusu, risaletini risaletlerin sonuncusu, Şeriat'ını da ebedî kılan Allah'ın, şartların değişeceğini, ihtiyaçların yenileceğini, karışıklıkların vuku bulacağını bilmediğini iddia edebilir mi?.. Gönderdiği Şeriat'ta bunun hesabını yapmadığını, bu durumun o zaman ona gizli olup (!) son zamanlarda insanların bulunduğunu söyleyebilir mi?

Allah'ın Şeriat'ını hayattan uzaklaştıran, onun yerine cahiliyet hükmü ve Şeriat'ını ikame eden; kendi arzusunu veya herhangi bir milletin arzusunu veya herhangi bir beşer neslinin arzusunu, Allah'ın hüküm ve Şeriat'ının üstüne çıkaran insanlar, bunu diyebilirler mi?..

Evet, bunu diyebilirler mi?.. Özellikle müslüman olduklarını iddia eden insanlar, böyle bir iddiada bulunabilirler mi?..

Şartlar?.. Karışıklıklar?.. İnsanların isteksizliği?.. Düşman korkusu?.. Bütün bunlar, Allah'ın ilmi dahilinde değil midir?.. O, müslümanlara, aralarında ilahî Şeriat'ı ikame etmelerini, O'nun nizamına uymalarını, indirdiği hükümlerin bir kısmından vazgeçmemelerini emrediyor?..

Geçici ihtiyaçların, yenilenen durumların, ekseriyet hallerinin istibabından Allah'ın Şeriat'ı kusurlu mudur?.. Bütün bunlar, Allah'ın ilmi dahilinde değil midir?.. Buna rağmen O insanları sakındırıyor ve şiddet gösteriyor?..

Müslüman olmayan insan, dilediğini söyleyebilir... Ama ya müslüman?.. Yahut müslüman olduğunu iddia eden?.. **Bütün bunları söyler de, yine de müslüman kalabilir mi?..** İslam'ın bir zerresini üzerinde taşıyabilir mi?..

İşte yolların ayrılış noktası... Orada herkes ihtiyarına sahiptir... Orada münakaşa ve mücadeleye lüzum yok.

Ya İslam, ya cahiliyet!.. Ya iman, ya küfür!.. Ya Allah'ın hükmü, ya cahiliyetin hükmü!..

Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler, kâfirlerdir, zalimlerdir, fasıklardır... Allah'ın hükmünü kabul etmeyenler, mü'min değildirler.

Bu mesele, müslümanın vicdanında kesin ve açık bir şekilde yer etmelidir. Kendi zamanında, insanlara onun tatbiki hususunda tereddüde düşmemelidir. Bu hakikatın muktezasına, dost ve düşman herkese icra edilen bu tatbikatın neticesine teslim olmalıdır.

Bu mesele, bir müslümanın vicdanında kesinlik derecesine ulaşmazsa, o insanın düzeni bozulur, nizamı karışır... Vicdanında hak ve batılı tefrik edemez. Doğru yolda tek adım bile atamaz... Bu meselenin gizli kalması veya bütün insanların ruhlarına sindirilmesi normal ise de, onu gizli bırakıp da müslüman olmak, bu büyük vasfa sahip olmak isteyenlerin ruhlarına zerk edilmemesi asla normal değildir.

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.-

Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6